

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

25 януари 2007 година *

По дело С-411/04 Р

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 23 септември 2004 г.,

Salzgitter Mannesmann GmbH, с предишно наименование Mannesmannröhren-Werke GmbH, установено в Mülheim an der Ruhr (Германия), за което се явяват адв. М. Klusmann и адв. F. Wiemer, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н А. Whelan и г-жа Н. Gading, в качеството на представители, подпомагани от адв. Н.-J. Freund, Rechtsanwalt, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: немски.

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н K. Lenaerts, г-н E. Juhász,
г-н K. Schiemann и г-н M. Pešič (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н L. A. Geelhoed,
секретар: г-н B. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 декември 2005 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 септември 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своята жалба дружество Salzgitter Mannesmann GmbH, по-рано известно като Mannesmannröhren-Werke GmbH, а преди това известно като Mannesmannröhren-Werke AG (наричано по-нататък „Mannesmann“ или „жалбоподател“), иска отмяна на решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 8 юли 2004 г. по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия (T-44/00, Recueil, стр. II-2223, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), в частта, в която е отхвърлена жалбата му, предявена срещу Решение 2003/382/ЕО на Комисията от 8 декември 1999 г., прието в

процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (Преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби) (ОВ L 140, 2003 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“).

Спорното решение

Картелът

- 2 Комисията на Европейските общности изпраща спорното решение на осем предприятия, произвеждащи безшевни стоманени тръби. Сред тези предприятия има четири европейски дружества (наричани по-нататък „производители от Общността“): Mannesmann, Vallourec SA (наричано по-нататък „Vallourec“), Corus UK Ltd (по-рано известно като British Steel Ltd, наричано по-нататък „Corus“) и Dalmine SpA (наричано по-нататък „Dalmine“). Другите четири адресата на това решение са японски дружества (наричани по-нататък „японски производители“): NKK Corp., Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. и Sumitomo Metal Industries Ltd (наричано по-нататък „Sumitomo“).
- 3 Безшевните стоманени тръби се използват в петролната и газовата промишленост и включват две големи категории продукти.
- 4 Първата категория са сондажните тръби, обикновено наричани „Oil Country Tubular Goods“ или „ОСТГ“. Тези тръби могат да се продават без резба („гладки тръби“) или с резба. Нарязването на резба е операция, целяща да направи възможно свързването на тръбите ОСТГ. То може да се осъществи в съответствие със стандартите, въведени от American Petroleum Institute (API), като тръбите с резба, нарязана по този метод, се наричат „тръби ОСТГ стандарт“, или да се извърши чрез специални техники, които обикновено са

патентовани. В последния случай се говори за нарязване или, когато е приложимо, за „връзки първо качество“ или „premium“, като нарязаните по този метод тръби се наричат „тръби OCTG premium“.

- 5 Във втората категория продукти попадат тръби за пренос на петрол и газ („line pipe“), сред които са, от една страна, произведените в съответствие с определени стандарти, а от друга страна — направените по мярка, за специални проекти (наричани по-нататък „преносни тръби „проект“).

- 6 През ноември 1994 г. Комисията решава да проведе разследване, с цел да установи дали са налице антиконкурентни практики, свързани с тези продукти. През декември същата година тя извършва проверки в няколко предприятия, сред които Mannesmann. Между септември 1996 г. и декември 1997 г. Комисията прави допълнителни проверки във Vallourec, Dalmine и Mannesmann. По време на проверка във Vallourec на 17 септември 1996 г. председателят на управителния съвет на Vallourec Oil & Gas, г-н Verluca, прави някои изявления (наричани по-нататък „изявления на г-н Verluca“). По време на проверка в Mannesmann през април 1997 г. ръководителят на това предприятие, г-н Becher, също прави изявления (наричани по-нататък „изявления на г-н Becher“).

- 7 Комисията изпраща и искания за сведения въз основа на член 11 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), до редица предприятия. Тъй като Dalmine отказва да предаде някои от исканите сведения, му е изпратено Решение С(97) 3036 на Комисията от 6 октомври 1997 г., прието в процедура по прилагането на член 11, параграф 5 от Регламент № 17. Dalmine подава срещу това решение жалба за отмяна, която е обявена за явно недопустима с Определение на Първоинстанционния съд от 24 юни 1998 г. по дело Dalmine/Комисия (Т-596/97, Recueil, стр. II-2383). Mannesmann също отказва да предостави някои от сведенията, поискани от Комисията. Независимо от приеждането по отношение на него на Решение С(98) 1204 на Комисията от

15 май 1998 г. в процедура по прилагането на член 11, параграф 5 от Регламент № 17 (наричано по-нататък „Решение от 15 май 1998 г.“), Mannesmann поддържа отказа си. То подава жалба срещу това решение пред Първоинстанционния съд. С Решение от 20 февруари 2001 г. по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия (T-112/98, Recueil, стр. II-729) Първоинстанционният съд отменя частично решението и отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

- 8 С оглед на изявленията на г-н Verluca и г-н Becher, както и на други доказателства, Комисията установява в спорното решение, че осемте предприятия, негови адресати, са сключили помежду си споразумение, имащо по-специално за предмет взаимното въздържане от навлизане на техните национални пазари. Според това споразумение всяко предприятие се задължава да не продава тръби OCTG стандарт и преносни тръби „проект“ на националния пазар на друга страна по посоченото споразумение.
- 9 Споразумението било сключено по време на срещи между производители от Общността и от Япония, познати под името „клуб Европа—Япония“.
- 10 Принципът на въздържане от навлизане на съответните национални пазари е означен с израза „основни правила“ („fundamentals“). Комисията отбелязва, че основните правила действително били спазвани и че при това положение разглежданото споразумение имало антиконкурентни последици за общия пазар.
- 11 Споразумението съдържа общо три части, като първата се състои от основните правила, свързани с въздържане от навлизане на посочените по-горе национални пазари, които правила съставляват нарушението, установено в член 1 от спорното решение, втората се състои в определянето на цените във връзка с процедури за възлагане на обществени поръчки и на минималните цени за „специалните пазари“ („special markets“), а третата представлява разпределение на другите световни пазари, с изключение на Канада и на Съединените американски щати, чрез „ключове за разпределение“ („sharing keys“).

- 12 Що се отнася до съществуването на основните правила, Комисията се основава на съвкупност от документни улики, изброени в точки 62—67 от мотивите на спорното решение, както и на таблицата в точка 68 от тях. От таблицата се установявало, че делът на националния производител в доставките, осъществени от адресатите на спорното решение в Япония и на вътрешния пазар на всеки от четирите производителя от Общността, е много висок. Въз основа на това Комисията прави извода, че като цяло въздържането от навлизане на съответните национални пазари действително е било спазвано от страните по споразумението.
- 13 Членовете на клуба Европа—Япония се срещнали в Токио на 5 ноември 1993 г., за да се опитат да постигнат ново споразумение за разпределяне на пазарите с производителите от Латинска Америка. Съдържанието на споразумението, прието по този повод, се намира в документ, който именно съдържа „ключ за разпределение“ (наричан по-нататък „документ „ключ за разпределение“), предаден на Комисията на 12 ноември 1977 г. от информатор — трето лице, неучастващо в процедурата.

Продължителност на картела

- 14 Членовете на клуба Европа—Япония се събирали, считано от 1977 г., средно два пъти годишно, като това продължило до 1994 г.
- 15 Комисията обаче счита, че трябва да приеме 1990 г. като начален момент на картела, с цел определяне на размера на глобите, като се има предвид съществуването, между 1977 и 1990 г., на споразумения за самоограничаване на износа, сключени между Европейската общност и Япония. Според Комисията нарушението е било преустановено през 1995 г.

Глобите

- 16 За определянето на размера на глобите Комисията квалифицира нарушението като много тежко, поради факта че споразумението е целяло въздържане от навлизане на съответните национални пазари и по този начин е засягало доброто функциониране на вътрешния пазар. Тя отбелязва все пак, че продажбите на безшевни стоманени тръби от предприятията — адресати на спорното решение, в четирите разглеждани държави-членки, достигали само около 73 милиона EUR годишно.
- 17 Въз основа на тези данни Комисията определя размера на глобата с оглед на тежестта на нарушението на 10 милиона EUR за всяко от осемте предприятия. Тъй като всички те са големи предприятия, Комисията счита, че не е необходимо на това основание да се прави разграничаване между определените размери.
- 18 Тъй като приема, че нарушението е било със средна продължителност, Комисията прилага завишение от 10 % на определения въз основа на тежестта на нарушението размер на глобата за всяка година участие в картела, за да определи основния размер на глобата, наложена на всяко засегнато предприятие. Все пак, с оглед на това, че секторът на стоманените тръби е бил продължително време в криза и че положението му се е влошило от 1991 г., Комисията намалява посочените основни размери с 10 % поради смекчаващи обстоятелства.
- 19 И накрая, Комисията прилага намаление от 40 % на наложената на Vallourec глоба, както и намаление от 20 % на глобата, наложена на Dalmine, въз основа на точка Г 2 от Известие на Комисията за намаляване или освобождаване от отговорност в случаите на картел (ОВ С 207, 1996 г., стр. 4, наричано по-нататък „Известие за намаляване или освобождаване от отговорност“), за да отчете обстоятелството, че тези две предприятия са сътрудничили с Комисията във фазата на административната процедура.

Разпоредителната част на спорното решение

- 20 Съгласно член 1, параграф 1 от спорното решение осемте предприятия, негови адресати, „са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като са участвали [...] в споразумение, предвиждащо, наред с останалото, въздържане от навлизане на техните съответни национални пазари на стандартните тръби ОСТГ [...] и на безшевните [преносни тръби „проект“]“.
- 21 Член 1, параграф 2 от това решение гласи, че нарушението е продължило от 1990 г. до 1995 г. за Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. и NKK Corp. По отношение на Corus се посочва, че нарушението е продължило от 1990 г. до февруари 1994 г.
- 22 Другите съществени разпоредби от разпоредителната част на спорното решение имат следното съдържание:

„Член 2

1. [Mannesmann], Vallourec [...], [Corus] и Dalmine [...] са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, като са сключили, при осъществяване на нарушението, посочено в член 1, договори, които са имали за резултат разпределяне на доставките на гладки тръби ОСТГ на [Corus] (Vallourec [...], считано от 1994 г.).

2. За [Corus] нарушението е продължило от 24 юли 1991 г. до февруари 1994 г.
3a Vallourec [...] нарушението е продължило от 24 юли 1991 г. до 30 март 1999 г.
3a Dalmine [...] нарушението е продължило от 4 декември 1991 г. до 30 март 1999 г. За [Mannesmann] нарушението е продължило от 9 август 1993 г. до 24 април 1997 г.

[...]

Член 4

На изброените в член 1 предприятия се налагат следните глоби за нарушението, установено в същия член:

1. [Mannesmann] 13 500 000 EUR

2. Vallourec [...] 8 100 000 EUR

3. [Corus] 12 600 000 EUR

4. Dalmine [...] 10 800 000 EUR

5. Sumitomo [...] 13 500 000 EUR

6. Nippon Steel [...] 13 500 000 EUR

7. Kawasaki Steel [...] 13 500 000 EUR

8. NKK [...] 13 500 000 EUR“.

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

23 С жалби, подадени в Секретариата на Първоинстанционния съд, седем от осемте предприятия, санкционирани със спорното решение, между които Mannesmann, обжалват това решение, като искат неговата цялостна или частична отмяна и, при условията на евентуалност, отмяна на глобата, която им е била наложена, или намаляване на нейния размер.

24 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд:

— отменя член 1, параграф 2 от спорното решение в частта, в която е прието съществуването на нарушението, за което се твърди, че е извършено от Mannesmann, преди 1 януари 1991 г.,

— определя размера на наложената на Mannesmann глоба на 12 600 000 EUR,

- отхвърля жалбата в останалата ѝ част,
- осъжда всяка от страните да понесе собствените си съдебни разноски.

Производство пред Съда

25 С жалбата си Mannesmann иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която се отхвърля жалбата срещу спорното решение,
- да отмени спорното решение,
- при условията на евентуалност — да намали глобата, определена в член 4 от спорното решение, и лихвите за забава, определени в член 5 от същото,
- освен това, при условията на евентуалност, да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване от него на ново решение въз основа на решението на Съда,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

- 26 Комисията иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

- 27 Mannesmann посочва три правни основания за отмяна, състоящи се съответно в нарушаване на правото на справедлив процес, в неправилно прилагане на член 81 ЕО в член 2 от спорното решение и в нарушаване на принципа на равно третиране.

По първото правно основание, състоящо се в нарушаване на правото на справедлив процес

Доводи на страните

- 28 Според Mannesmann Първоинстанционният съд неправилно приел, че документът „ключ за разпределение“, посочен в точка 13 от настоящото решение, на който Комисията е основала спорното решение, по-специално точки 85 и 86 от мотивите на последното, е бил допустим като уличаващо доказателство.
- 29 По този начин Първоинстанционният съд нарушил правото на справедлив процес. В действителност, тъй като този документ бил предаден на Комисията от непознато на Mannesmann трето лице, дружеството не могло да провери автентичността на документа и не могло да се защити ефективно.

- 30 Освен това, тъй като това трето лице заявило на Комисията, че е получило документа „ключ за разпределение“ от търговски представител на едно от засегнатите предприятия, без да го идентифицира, на Комисията също не ѝ била известна самоличността на лицето — източник на този документ.
- 31 Според Mannesmann от съдебната практика следва, че едно доказателство не може да бъде използвано, ако неговият автор не е известен. Първоинстанционният съд не тълкувал правилно тази съдебна практика, според която при преценката на доказателствата следва да се провери техния произход. В тази връзка Mannesmann отбелязва, че не е изключено трети лица да предадат на Комисията подправени доказателства, за да навредят на дадено предприятие, водени от лични или търговски мотиви. Поради това заинтересуваното предприятие трябва да може да вземе становище дали може да бъде дадена вяра на информатора.
- 32 Mannesmann се позовава и на практиката на Европейския съд по правата на човека относно правото на справедлив процес, което е прогласено в член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“). Според тази практика ответната страна би трябвало да има възможността да оспори не само автентичността на анонимните показания, но и възможността да бъде дадена вяра на лицето, защитено от анонимността. Освен това тази практика потвърждавала, че дори ако използването на анонимни показания е допустимо във фазата на разследването на едно производство, такива показания не могат да бъдат използвани като доказателства, уличаващи страната, която се обвинява, че е извършила твърдените нарушения.
- 33 Жалбоподателят се позовава също на членове 46 и 47 от Хартата на Европейския съюз за основните права, прогласена в Ница на 7 декември 2000 г. (ОВ С 364, стр. 1, наричана по-нататък „Хартата“), които съответстват на член 6 от ЕКПЧ и гарантират правото на справедлив процес. Той подчертава, че по силата на член 52, параграф 3 от нея Хартата трябва да бъде тълкувана от юрисдикциите така, че да се гарантира ниво на защита, което не е по-ниско от осигуреното от ЕКПЧ.

- 34 Mannesmann смята по-нататък, че използването на доказателство с анонимен произход е несъвместимо с принципа на правовата държава, както е прогласен в член 6, параграф 1 ЕС. Действително, ако не може да бъде проверено, че това доказателство наистина е било предадено на Комисията от трето лице, съществува опасност от манипулация и произвол.
- 35 Според Комисията това правно основание е недопустимо, тъй като жалбоподателят се позовавал за първи път на нарушаване на ЕКПЧ, докато пред Първоинстанционния съд той общо изтъквал нарушаване на правото на защита. Освен това Mannesmann не можело да упрекне Комисията в нарушаване на Хартата, тъй като тя е прогласена едва на 7 декември 2000 г., докато спорното решение е с дата 8 декември 1999 г.
- 36 Във всеки случай практиката на Европейския съд по правата на човека, посочена от Mannesmann, не била приложима в случая, тъй като тя се отнася до използването на анонимни показания в наказателно производство, докато настоящото дело се отнася до процедура по налагане на глоба въз основа на правото на конкуренцията.
- 37 На следващо място Комисията изтъква, че нарушаването на правото на защита би могло да се вземе предвид само ако Първоинстанционният съд е можел да прецени доказателствата, които са му представени въз основа на сведения, по които защитата не е могла да вземе становище. Mannesmann обаче е могло да вземе становище по доводите относно истинността на въпросния документ, изложени от Комисията в точки 121 и 122 от мотивите на спорното решение. Освен това анонимността на автора на този документ и на третото лице, което го е предало на Комисията, не е попречила на жалбоподателя да провери правдоподобността и значението на съдържанието на този документ.

- 38 Комисията допълва, че Първоинстанционният съд е приел, че надеждността на този документ е ограничена, именно понеже обстоятелствата около неговото съставяне били в голяма степен неизвестни. Ако Първоинстанционният съд все пак е признал някаква доказателствена стойност на този документ, то било поради факта че той съдържа отделни сведения, които съвпадали със сведенията, съдържащи се в други документи.
- 39 И накрая, Комисията изтъква, че дори да е нямала право да използва този документ като доказателство в подкрепа на твърдените нарушения, това обстоятелство с нищо нямало да промени установяването на нарушенията, описани в членове 1 и 2 от спорното решение. Всъщност изключването на някои документи, използвани от Комисията в нарушение на правото на защита, щяло да има значение само доколкото твърдените от Комисията нарушения биха могли да бъдат доказани единствено въз основа на тези документи, което в случая не било така.

Съображения на Съда

- 40 Съдът признава общия принцип на общностното право, според който всяко лице има право на справедлив процес (Решение от 17 декември 1998 г. по дело *Baustahlgewebe/Комисия*, C-185/95 P, Recueil, стр. I-8417, точка 21, Решение от 11 януари 2000 г. по дело *Нидерландия и Van der Wal/Комисия*, C-174/98 P и C-189/98 P, Recueil, стр. I-1, точка 17 и Решение от 2 май 2006 г. по дело *Eurofood IFSC*, C-341/04, Recueil, стр. I-3813, точка 65).
- 41 Той приема също, че този принцип е заимстван от основните права, които са неразделна част от общите принципи на общностното право, чието спазване Съдът гарантира, като се ръководи от конституционните традиции, общи за държавите-членки, както и от указанията, дадени именно от ЕКПЧ (Решение по дело *Eurofood IFSC*, посочено по-горе, точка 65).

- 42 Независимо от това, както с основание изтъква Комисията, практиката на Европейския съд по правата на човека, посочена от жалбоподателя, не е определяща в конкретния случай. Наистина, както е отбелязал генералният адвокат в точки 54—56 от заключението си, тази практика се отнася конкретно до свидетелските показания в наказателни производства, докато настоящото дело се отнася до писмен документ в процедура по прилагането на член 81 ЕО. По делата по общностното право на конкуренцията обаче свидетелските показания имат само второстепенно значение, докато писмените документи имат основно значение.
- 43 Както също е отбелязал генералният адвокат в точки 57—60 от заключението си, събирането на доказателствата по делата, отнасящи се до общностното право на конкуренцията, се характеризира с това, че изследваните документи често съдържат делови тайни или други сведения, които не могат да бъдат разкривани, или това може да стане само при спазване на сериозни ограничения.
- 44 При тези условия, характерни за разследванията на Комисията относно антиконкурентните практики, принципът, според който всяко лице има право на справедлив процес, не би могло да се тълкува в смисъл, че документи, които съдържат уличаващи доказателства, трябва задължително да бъдат изключвани от доказателствените средства, когато някои сведения трябва да останат поверителни. Тази поверителност може да се отнася и до самоличността на авторите на документите, както и на лицата, които са ги предали на Комисията.
- 45 С оглед на изложените по-горе съображения Първоинстанционният съд правилно е постановил, че:

„84 [...] що се отнася до допустимостта на документа „ключ за разпределение“ като доказателство за нарушението, посочено в член 1 от спорното решение, принципът, който има предимство в общностното право, е този на свободата при събиране на доказателствата и единственият критерий, който има значение при преценката на представените доказателства, е възможността да им бъде дадена вяра [...]. Освен това за Комисията може

да е необходимо да запази анонимността на информаторите [...] и това обстоятелство не е достатъчно, за да бъде задължена Комисията да отстрани дадено доказателство, с което разполага.

- 85 Следователно, ако доводите на Mannesmann могат да имат значение за преценката на възможността да се даде вяра, а оттам и на доказателствената сила на документа „ключ за разпределение“, няма основание да се смята, че той е недопустимо доказателство, което следва да бъде отстранено от преписката“.
- 46 Освен това от обжалваното съдебно решение е видно, че в своята преценка на възможността да се даде вяра на документа „ключ за разпределение“ Първоинстанционният съд е взел предвид неговия анонимен произход. Всъщност той е приел в точка 86 от обжалваното съдебно решение, че „доколкото Mannesmann извежда от доводите си, свързани с допустимостта на посочения документ, мотив за обжалване, основан на възможността да се даде вяра на този документ, трябва да се отбележи, че тази възможност да се даде вяра неизбежно е ограничена от факта, че обстоятелствата около неговото създаване са в голяма степен неизвестни и че твърденията на Комисията по този повод не могат да бъдат проверени“.
- 47 Освен това Първоинстанционният съд е признал, че доказателство с анонимен произход като документа „ключ за разпределение“ не би могло само по себе си да установи съществуването на нарушение на общностното право на конкуренцията. Всъщност той е приел в точка 87 от обжалваното съдебно решение, че само „доколкото документът „ключ за разпределение“ съдържа специфични сведения, които съответстват на съдържащите се в други документи, по-специално в изявленията на г-н Verluca, следва да се смята, че тези доказателства могат взаимно да засилят ефекта си.“ Още в точки 81 и 82 от посоченото решение Първоинстанционният съд е подчертал, че документът „ключ за разпределение“ е част от съвкупност от доказателства и че има само допълващо значение. Тази преценка се открива и в точка 94 от същото решение, в която Първоинстанционният съд прави извода, че въпросният документ запазва доказателствена стойност само „за да подкрепи, в съчетание със съвкупност от съответстващи си улики, възприети от Комисията, някои от основните твърдения, съдържащи се в изявленията на г-н Verluca“.

- 48 С оглед на така установените от Първоинстанционния съд ограничения на доказателствената сила на документа „ключ за разпределение“ следва да се направи извода, че не е била допусната никаква грешка при прилагане на правото при изследването на допустимостта и на значението на този документ като доказателствено средство.
- 49 Освен това е установено, че Mannesmann е било в състояние да вземе становище относно документа „ключ за разпределение“ и да изложи доводите си срещу доказателствената стойност на този документ, предвид неговия анонимен произход.
- 50 С оглед на всичко изложено по-горе, първото правно основание трябва да бъде отхвърлено, без да е необходимо произнасяне по въпроса дали Mannesmann се е позовало по същество на правото на справедлив процес пред Първоинстанционния съд, нито по въпроса дали Mannesmann е можело да се позовава по настоящото дело на Хартата, която е била прогласена след приемането на спорното решение.

По второто правно основание, изведено от неправилно прилагане на член 81 ЕО в член 2 от спорното решение

Доводи на страните

- 51 Според Mannesmann Първоинстанционният съд неправилно потвърждава съществуването на нарушението на правото на конкуренция, описано в член 2 от спорното решение. Комисията не била доказала, че като е сключило договор за доставка с Cogus през 1993 г., Mannesmann е сключило хоризонтално

споразумение с Vallourec и Dalmine или е установило съгласувана практика с тези предприятия. Тя била пропуснала по-специално да докаже, че Mannesmann е знаело за съществуването на договора за доставка, сключен между Corus и Vallourec, както и за договора за доставка, сключен между Corus и Dalmine, и за общия план, за който се твърдяло, че е изготвен от Vallourec. Първоинстанционният съд бил потвърдил това погрешно и непълно събиране на доказателствата от Комисията.

52 Освен това Първоинстанционният съд допуснал грешка, като не взел предвид факта, че въпросните договори за доставка не са били сключени едновременно, като приел, че относително дългата им продължителност доказвала съществуването на хоризонтално споразумение, и като решил, че в случая не е било приложимо никакво освобождаване.

53 По последния въпрос жалбоподателят отбелязва, че Първоинстанционният съд погрешно отхвърлил доводите му, свързани с приложимостта по отношение на вертикалните отношения между Corus и Mannesmann на Регламент (ЕО) № 2790/1999 на Комисията от 22 декември 1999 г. за прилагането на член 81, параграф 3 от Договора за категории вертикални споразумения и съгласувани практики (ОВ L 336, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 66). Освен това Първоинстанционният съд пропуснал да вземе предвид Регламент (ЕИО) № 1983/83 на Комисията от 22 юни 1983 г. за прилагането на член [81], параграф 3 от Договора по отношение на категории споразумения за изключителна дистрибуция (ОВ L 173, стр. 1), както и Регламент (ЕИО) № 1984/83 на Комисията от 22 юни 1983 г. за прилагането на член [81], параграф 3 от Договора по отношение на категории споразумения за изключителни права на покупка (ОВ L 173, стр. 5) и да изключи въз основа на това прилагането на член 81, параграф 1 ЕО по отношение на договора между Mannesmann и Corus.

54 Комисията смята, че това правно основание е недопустимо, тъй като се отнася до оценката на фактите. Освен това, дори това правно основание да било допустимо и основателно, то щяло да доведе до отмяна на обжалваното съдебно решение и на спорното решение само в частта, която се отнася до член 2 от него.

Съображения на Съда

- 55 Трябва да се припомни, че при обжалване Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност щом като тези доказателства са били редовно събрани и общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на доказателствата, които са му били представени (Решение от 28 май 1998 г. по дело Deere/Комисия, С-7/95 Р, Recueil, стр. I-3111, точка 22). Следователно, освен в случай на изопачаване на доказателствата, които са били представени пред Първоинстанционния съд, оценката на фактите не представлява правен въпрос, който следва да се контролира от Съда (Решения от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия, С-53/92 Р, Recueil, стр. I-667, точка 42 и Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, С-204/00 Р, С-205/00 Р, С-211/00 Р, С-213/00 Р, С-217/00 Р и С-219/00 Р, Recueil, стр. I-123, точка 49).
- 56 Трябва да се отбележи, че със своята проверка, с цел да установи дали е налице нарушението, описано в член 2 от спорното решение, Първоинстанционният съд е определил фактите, чиято проверка е извън компетентността на Съда в рамките на обжалването. Ето защо, след като жалбоподателят не се позовава на изопачаване на доказателствата, материална неточност или неспазване на правилата във връзка с тежестта на доказване и събиране на доказателствата, доводите му, отнасящи се до това дали, от една страна, той е сключил хоризонтално споразумение или е установил съгласувана практика с Vallourec и Dalmine, а от друга страна, дали е знаел за договорите, сключени между тези предприятия, или за общ план, създаден от Vallourec, трябва да бъдат отхвърлени като недопустими. Същото се отнася и за неговия довод, според който Първоинстанционният съд е трябвало да оцени по различен начин някои фактически обстоятелства като продължителността на разглежданите договори и факта, че те не са били сключени едновременно.
- 57 Що се отнася до Регламент (ЕИО) № 1983/83 и Регламент (ЕИО) № 1984/83, трябва да се приеме, че те се споменават за първи път във фазата на обжалването. Следователно твърдението за нарушение, основано на тези регламенти, е недопустимо.

58 Доколкото жалбоподателят се позовава на Регламент № 2790/1999, достатъчно е да се отбележи, че Първоинстанционният съд правилно е решил в точка 171 от обжалваното съдебно решение, че „този регламент не би могъл да има пряко приложение в случая, след като [спорното] решение е прието на 8 декември 1999 г. и член 2 от него се отнася, що се касае до Mannesmann, за период от 1993 г. до 1997 г., т.е. за период, предхождащ влизането в сила на съответните разпоредби на Регламент № 2790/1999 на 1 юни 2000 г.“ В точка 172 от същото решение Първоинстанционният съд добавя, също с основание, че „доколкото този регламент би могъл все пак да бъде полезен в случая като указание, тъй като той представлява становище на Комисията от декември 1999 г. по отношение на факта, че вертикалните споразумения вредят слабо на конкуренцията, трябва да се отбележи, че с този регламент се прилага член 81, параграф 3 ЕО. От член 4 от Регламент № 17 все пак следва, че споразуменията между предприятия могат да се ползват от индивидуално освобождаване въз основа на тази разпоредба само ако са били съобщени на Комисията с такава цел, което не е било направено в случая.“

59 От всичко изложено по-горе следва, че второто правно основание трябва да бъде отхвърлено като частично недопустимо и частично неоснователно.

По третото правно основание, изведено от нарушаване на принципа на равното третиране

Доводи на страните

60 Mannesmann твърди, че Първоинстанционният съд нарушил принципа на равното третиране, доколкото не намалил глобата му въз основа на Известието за намаляване или освобождаване от отговорност.

- 61 В тази връзка Mannesmann припомня, че с изявлението на г-н Becher дружеството допринесло за установяването на фактите и че не оспорило фактите, установени в известието за нарушенията. То отбелязва, че глобата за Vallourec е била намалена с 40 % благодарение на съдействието на последното, тъй като с изявленията на г-н Verluca то допринесло за установяването на фактите, и че за Dalmine е било направено намаление с 20 %, защото то не оспорило фактите. Следователно липсата на намаление за Mannesmann представлявала неравно третиране.
- 62 Жалбоподателят оспорва също преценката, направена от Първоинстанционния съд, на предмета на неговата жалба срещу решението от 15 май 1998 г., посочена в точка 7 от настоящото решение.
- 63 Той смята, на първо място, че мотивите на обжалваното съдебно решение относно тази жалба нямат връзка с настоящото дело.
- 64 Първоинстанционният съд освен това направил погрешни изводи от приключването на спора относно решението от 15 май 1998 г. В това отношение жалбоподателят отбелязва, че приел да оттегли жалбата си срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд по това дело, едва след като постигнал споразумение с Комисията, според което същата се отказвала от искането си за сведения.
- 65 Mannesmann припомня също, че жалбата му срещу решението от 15 май 1998 г. е призната за частично основателна. То отбелязва накрая, че противно на констатацията на Първоинстанционния съд в точка 310 от обжалваното съдебно решение, то не можело да бъде упрекнато, че е продължило да отказва да предостави исканите сведения.

- 66 Комисията смята, че настоящото правно основание се отнася до преценката на фактите и следователно е недопустимо. В това отношение тя подчертава, че жалбоподателят не твърди, че Първоинстанционният съд изопачава факти или доказателства, като приема в точка 309 от обжалваното съдебно решение, че Mannesmann не е доказало, че съдействието му действително е улеснило работата на Комисията, състояща се в откриване и преследване на нарушенията.
- 67 Колкото до съществуването на спора, Комисията отбелязва, че Първоинстанционният съд с основание приемал в точки 302 и 305 от обжалваното съдебно решение, че сведенията, предоставени от Mannesmann на Комисията, не са съпоставими със сведенията, предоставени от Vallourec, и че противно на Dalmine, Mannesmann не е посочило изрично, че не оспорва фактите.

Съображения на Съда

- 68 Добре е да се напомни, че ако в производство по обжалване Съдът не може, по съображения за справедливост, да замени със своята преценка преценката на Първоинстанционния съд, който при произнасянето си упражнява пълен съдебен контрол върху размера на глобите, наложени на предприятията за извършени от тях нарушения на общностното право, то упражняването на тази компетентност на Първоинстанционния съд не би трябвало при определянето на размера на тези глоби да води до дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение или в съгласувана практика, противоречаща на член 81, параграф 1 ЕО (Решение от 16 ноември 2000 г. по дело *Sargió/Комисия*, C-291/98 P, Recueil, стр. I-9991, точки 96 и 97 и Решение от 15 октомври 2002 г. по дело *Limburgse Vinyl Maatschappij* и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 617).

- 69 Жалбата обаче трябва да посочва правните доводи, които подкрепят по съответен начин правното основание, изведено от нарушаване на принципа за равно третиране, под страх от недопустимост на посоченото правно основание (Решение по дело *Limburgse Vinyl Maatschappij* и др./Комисия, посочено по-горе, точка 618).
- 70 Трябва да се приеме, че доколкото жалбоподателят оспорва преценката на Първоинстанционния съд, изложена в точка 301 от обжалваното съдебно решение и направена по причините, посочени в точки 297—300 от него, според която „ползата от изявленията на г-н *Becher* се основава преди всичко на факта, че те потвърждават в известна степен тези на г-н *Verluca*, с които Комисията вече е разполагала, и че поради това тези изявления не са улеснили съществено работата на Комисията и следователно не са достатъчни, за да се оправдае намаляване на размера на глобата на основание на съдействието“, то неговите доводи са от фактическо естество и трябва следователно да бъдат отхвърлени като недопустими. Съдът следователно не може да контролира в рамките на настоящото обжалване установеното от Първоинстанционния съд в точка 302 от обжалваното съдебно решение, че „сведенията, предоставени на Комисията от *Mannesmann* преди изпращането на [известие за нарушения], не са съпоставими с предоставените от *Vallourec*“, и „[п]ри всяко положение тези сведения не са достатъчни, за да обосноват намаляване на размера на наложената глоба на основание на Известието за намаляване или освобождаване от отговорност“.
- 71 След това, що се отнася до сравнението със съдействието на *Dalmine*, Първоинстанционният съд е решил в точки 303—305 от обжалваното съдебно решение, че „за да се ползва от намаляване на размера на глобата въз основа на неоспорване на фактите, съобразно с точка Д 2 от Известието за намаляване или освобождаване от отговорност, предприятието трябва изрично да уведоми Комисията, че не възнамерява да оспорва истинността на фактите, след като се е запознало с известието за нарушенията“. Тази преценка на Първоинстанционния съд е съобразена с практиката на Съда, според която трябва да се прави разграничение между, от една страна, изричното признаване на едно нарушение и, от друга страна, обикновената липса на оспорване на последното, което не допринася за улесняването на работата на Комисията, състояща се в откриване и преследване на нарушенията на общностните правила на конкуренцията (Решение от 14 юли 2005 г. по дело *ThyssenKrupp/Комисия*, С-65/02 Р и С-73/02 Р, *Resueil*, стр. I-6773, точка 58). При това положение, при

липсата на такова изрично признаване от страна на жалбоподателя, доводите на последния, изведени от дискриминация в сравнение с *Dalmine*, трябва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

- 72 Що се отнася до жалбата, предявена от Mannesmann срещу решението на Комисията, прието въз основа на член 11, параграф 5 от Регламент № 17, Първоинстанционният съд е решил в точки 310 и 311 от обжалваното съдебно решение, че макар „[д]ействията на Mannesmann, изразяващи се в оспорване на законосъобразността на решението от 15 май 1998 г. [да] са били очевидно напълно правомерни и [да] не могат да се разглеждат като неосказване на съдействие“, това не променя факта, че жалбата му по този въпрос е била в голяма степен отхвърлена с решението от 20 февруари 2001 г. по дело *Mannesmannröhren-Werke/Комисия*, посочено по-горе, с мотива че „по-голямата част от сведенията, които Mannesmann е отказало да предостави, са били законосъобразно поискани от Комисията“.
- 73 При тези условия Първоинстанционният съд с основание прави извода в точка 312 от обжалваното съдебно решение, че „поради неправомерното поведение на Mannesmann, Комисията въобще не е разполагала със значително количество сведения, чието предоставяне е поискала законосъобразно във фазата на административната процедура“ и че следователно „не би могло да се приеме, че поведението на Mannesmann във фазата на административната процедура, преценено като цяло, в случая представлява поведение на ефективно съдействие“. Впрочем този извод не се оспорва от обстоятелството, че производството по първоначално подадената от Mannesmann жалба срещу съдебното решение от 20 февруари 2001 г. по дело *Mannesmannröhren-Werke/Комисия*, посочено по-горе, е било прекратено в резултат на постигнато споразумение между страните.
- 74 От всичко изложено по-горе следва, че третото правно основание също трябва да бъде отхвърлено.
- 75 Тъй като нито едно от правните основания, изложени от жалбоподателя, не може да бъде уважено, жалбата следва да се отхвърли.

По съдебните разноси

76 Съгласно член 122, първа алинея от Процедурния правилник когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноси. Съгласно член 69, параграф 2 от този правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Mannesmann и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати съдебните разноси.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**

- 2) **Осъжда Salzgitter Mannesmann GmbH да заплати съдебните разноси.**

Подписи

